

KARIN
PETERS
Let wordt lichter

Het was een plaats in het midden van het land. Te groot om een dorp genoemd te worden, maar niet groot genoeg om stadsallures te hebben. De rivier die midden door de plaats stroomde maakte echter de omgeving levendig. De buitenwijken breidden steeds uit, maar de oude kern veranderde niet veel. In sommige opzichten behield het centrum het karakter van een intiem oud stadje. Daar kenden veel mensen elkaar en met de import uit de nieuwe wijken had men weinig te maken.

In de oude wijk woonden Derk en Pauline Dronkers. De laatste sloeg op dit moment juist haar boek dicht. Het verhaal stopte positief, op een moment dat mensen het opnieuw met elkaar probeerden. Er werd echter niet vermeld wat de uitkomst op lange termijn was. In het werkelijke leven waren er immers genoeg mensen die geen nieuwe mogelijkheden tot een gesprek wilden aangrijpen. Meestal omdat de breuk onherstelbaar was geworden. Daar kon zij over meepraten.

Ze stond even voor het raam en keek naar de verregende tuin. Het was nog augustus, maar deze maand had al veel regen gebracht. Trouwens deze hele zomer hadden regen en bewolking de overhand gehad. Dus bleef er weinig anders over dan te hopen op een mooie septembermaand. Kom, ze moest hier niet staan dromen, er was genoeg te doen.

Men had haar gevraagd de rommelmarkt voor de kerk te organiseren. Zij was daar goed in en ze was ook in staat om veel werk te verzetten.

Ze wist echter dat al deze activiteiten die ze op zich nam, ook een soort vlucht waren. Veel mensen dachten dat in hun gezin alles op rolletjes liep. Waarom zou ze ook over hun problemen praten? Hoewel sommige vrienden en kennissen het wel wisten van haar oudste zoon, Tom. Zoiets kon ook niet verborgen blijven. Ze zuchtte en keerde zich af van de verregende tuin. De kamer was degelijk en toch modern ingericht. Ze hadden indertijd niet op geld gekeken. Derk had gezegd dat het huis het waard was. Een

monumentenpand aan de gracht, met ruime kamers en hoge plafonds. In de hal was een brede trap. Zo'n tien jaar geleden hadden ze dit huis gekocht. Derk was enige zoon en toen zijn ouders kort na elkaar overleden hadden ze flink geërfd. Daarnaast had hij een goede baan als directeur van een scholengemeenschap. Pauline was inmiddels achter de waarheid van het gezegde, dat geld en materiële zaken niet gelukkig maakten.

Kom, ze zou koffiezetten, ze verwachtte Laurens zo thuis. Hij was haar jongste zoon en de enige van haar drie kinderen die nog thuis woonde.

Tom had voorgoed met hen gebroken, ze hadden zijn vrouw nooit leren kennen. Die twee waren een jaar geleden in stilte getrouwd. Dat laatste kwamen ze alleen te weten door een kaartje achteraf.

Heel lang had ze hoop gekoesterd dat het ooit in orde zou komen. Maar die hoop was inmiddels vervlogen. Frederike, haar dochter, had haar verteld dat Toms vrouw erg aardig was. Als dat zo was, en waarom zou ze daaraan twijfelen, waarom zette ze Tom er dan niet toe aan om zijn ouders te bezoeken? Ze had gehoord dat het meisje zelf geen ouders had, en in het begin had ze nog de illusie gekoesterd dat zij konden fungeren als haar vader en moeder. Er was echter nooit een kennismaking geweest. Frederike zelf kwam ook maar heel zelden en haar vriend zagen ze nooit. Nu was dat niet zo vreemd, omdat Derk hem indertijd de deur had gewezen. En het leek in haar familie niet mogelijk te zijn een conflict tot een oplossing te brengen. Maar het was wel een hard gelag, als het contact met je kinderen zo moeizaam verliep.

Pauline was inmiddels gaan zitten en tuurde naar de koude open haard. Even speelde ze met de gedachte deze aan te steken, al was het alleen maar omdat het zien van de spelende vlammen haar gedachten zou afleiden. Maar, zoals altijd met zaken waar je niet over wilde denken, alles kwam steeds opnieuw boven. Neem nou Laurens, hij woonde thuis, hij gaf geen problemen, maar toch wist ze niet wat er in hem omging. Hij was soms zo in zichzelf gekeerd. Soms vroeg ze zich af of het hem dwarszat dat hij nog geen vriendin had. Hij was al drieëntwintig, dus het kon haast niet anders dan dat hij zich weleens alleen voelde. Ze begreep het ook niet.

Laurens was de knapste van haar kinderen en hij had een goede baan als onderwijzer. In haar ogen was hij gewoon de ideale echtgenoot en vader.

Er was helemaal niets op hem aan te merken. Tweemaal had hij een vriendin gehad, maar het was op niets uitgelopen. En om nu te zeggen dat hij eronder leed toen het misliep, zou sterk overdreven zijn. Hij leek eerder opgelucht. Laurens was anders dan de jongens die ze kende, zonen van een vriendin bijvoorbeeld. Soms kwam er een verontrustende mogelijkheid bij haar op, maar ze duwde die gedachte altijd ver weg. Het zou wel goedkomen, Laurens was gewoon een laatbloeier, zoals zijn vader het uitdrukte.

Kom, ze kon nu beter aan het werk gaan. Er waren nog heel wat spullen te sorteren voor de komende rommelmarkt. Ze moest nog enkele mensen zien te vinden die in een kraam wilden staan. Met al dat gepieker schoot een mens niets op. Haar blik viel op een tekst die aan de wand hing. ‘Hij zorgt voor u.’ Dat was natuurlijk zo. Maar het was nog geen garantie dat een mens zorgenvrij door het leven kon gaan.

Zonder dat ze het wilde gingen haar gedachten toch weer hun eigen gang. Wat was er toch verkeerd gegaan dat haar oudste kinderen het ouderlijk huis meden?

Derk beweerde altijd dat zij daar geen schuld aan hadden, maar Pauline was daar allang niet meer van overtuigd.

Hoe was het toch mogelijk dat twee van hun kinderen van hen waren vervreemd, terwijl ze met Laurens ook niet echt contact kreeg. Tom, haar oudste, had ze al zes jaar niet meer gesproken. Soms dreunde de klap nog na, waarmee hij de deur van dit grachtenpand voorgoed achter zich had dichtgegooid. Begin twintig was hij toen geweest. Er waren enkele moeilijke jaren aan zijn vertrek voorafgegaan. Vanaf zijn zeventiende tot Tom op zijn eenentwintigste het huis uitging, waren er voortdurend ruzies en conflicten geweest. Het was eigenlijk al eerder begonnen, toen Tom weigerde nog mee te gaan naar de kerk. Vaak liepen de woordenwisselingen op zondagmorgen hoog op. Tot Tom zijn kamerdeur op slot deed en zich doof hield voor het kloppen van zijn vader. Toen had Derk een keer tegen hem gezegd dat hij zich schaamde, dat hij iedere keer met dergelijke

gevoelens van woede en onmacht naar de kerk ging. Hij moest het zelf maar uitzoeken.

„Ik ben ook voor mezelf verantwoordelijk,” had Tom woedend geschreeuwd. „Ik ga niet meer naar een kerk waar een God wordt gepredikt die mij deze handicap heeft aangedaan.” Hij had met zijn been gezwaaid, terwijl het zweet op zijn voorhoofd parelde. Pauline wist hoeveel pijn deze extra beweging hem moest doen.

„Degenen die mij dit hebben aangedaan zijn jullie zelf. Niemand anders is verantwoordelijk,” had Tom gezegd, om eraan toe te voegen: „Als je mij met een auto had overreden was dat op hetzelfde neergekomen.” Sindsdien was de zaak steeds verder geëscaleerd, tot die dag dat Tom vertelde een vriendin te hebben. Op Derks onvermijdelijke vraag of het meisje kerks was, had Tom geantwoord: „Ze is katholiek, maar ik geloof niet dat ze er veel aan doet.”

„Nou, die komt hier dus niet binnen,” had Derk onmiddellijk gereageerd, zonder op de zwijgende signalen van zijn vrouw te letten, dat hij niet zo hard van stapel moest lopen.

Al snel daarop was Tom vertrokken en hij had zich nooit meer laten zien.

Ze wisten via Frederike, en door het kaartje achteraf, dat Tom na enkele jaren samenwonen met het meisje was getrouwd. Zij waren niet voor de bruiloft uitgenodigd, die overigens zeer sober was gehouden. Gek genoeg had dat laatste haar nog enigszins getroost. Tom had niet de behoefte gevoeld aan een groot feest, en ze maakte zichzelf graag wijs dat dat was omdat zijn ouders er niet bij waren. Zij had Toms vrouw, Marline, slechts een keer vanuit de verte gezien. Maar de pijn om het gemis van haar oudste zoon bleef. Waarschijnlijk ging dat nooit meer over.

Ze wist wel zeker dat Derk dat ook zo voelde, al praatte hij er niet vaak over. Hij stortte zich met nog meer overgave dan voor die tijd in het kerkenwerk, en was nauwelijks een avond per week thuis.

Dan was er Frederike, haar dochter, impulsief en sociaal bewogen. Zij was vijftien jaar toen de problemen met Tom begonnen. En het kon niet uitblijven, ook zij begon te weigeren wekelijks naar de kerk te gaan.

En nooit zweeg Derk daarover. Altijd moest hij er een opmerking over maken, en zodoende een conflict uitlokken. Zelfs als ze wél ging, kwam de vraag of ze zich nu niet prettiger voelde dan wanneer ze op haar bed bleef liggen.

Dit alles wekte steeds meer tegenzin bij Frederike en toen kwam ze tot overmaat van ramp met een onkerkelijke jongen thuis. Matthijs was zonder meer een aardige jongen met goede vooruitzichten bij de politie. En hij was dol op Frederike, dat kon iedereen zien. Hij kwam uit een goed gezin en was zelf heel open en eerlijk. Het was zo jammer dat Derk hem de deur had gewezen, toen Matthijs had geweigerd zich met welke kerk dan ook te bemoeien. „Dan deug je niet,” had Derk plompverloren gezegd.

En de jongen was niet eens kwaad geworden, hij had rustig gezegd: „Dus jij beoordeelt mensen op hun wel of niet naar de kerk gaan. Dan leg je wel een vreemde maatstaf aan. Dan deugt de helft van de wereldbevolking niet.”

Frederike was op haar twintigste met hem gaan samenwonen en dat deed ze nu nog. Ze kwam dan wel af en toe bij haar moeder langs, maar altijd alleen.

De laatste tijd dacht Pauline er vaak over na hoe teleurstellend alles was verlopen. Petra, een van haar vriendinnen, had indertijd verbijsterd opgemerkt: „Maar je wilt je kind toch niet verliezen door zoiets kleinzieligs?” Petra was echter bij geen enkele kerk betrokken en bovendien kinderloos.

Gelukkig maar dat Laurens nog steeds thuis woonde. Hij was altijd erg aan haar gehecht geweest, een moederskindje, zoals Derk soms minachtend opmerkte. Maar de laatste jaren was ook hij veranderd. Hij leek zich meer en meer in zichzelf terug te trekken. Ze had hem heus weleens gevraagd, of er problemen waren, of er iets was op zijn werk. Maar hij antwoordde altijd dat het prima met hem ging. Ze hield het er maar op dat hij toch een vriendin miste. Ze had zich in elk geval voorgenomen, dat als het eenmaal zover was dat Laurens een meisje meebracht, zij haar met open armen zou ontvangen. Het moest niet zo gaan als bij Tom en Frederike. Laurens leek echter vooralsnog geen haast te maken. Pauline was er zeker van dat hij niet

veel moeite zou hoeven doen. Laurens was een knappe, sympathieke jongeman. Je kon het echter als ouders niet invullen voor je kinderen. Ze gingen hun eigen weg, dat was bij hen wel heel duidelijk.

Met een lichte zucht stond Pauline eindelijk op. Er zou vandaag niets meer van komen om iets voor de rommelmarkt op papier te zetten. Ze moest nog wat boodschappen doen voor het avondeten.

Toen Derk thuiskwam zag ze direct aan zijn gezicht dat er iets vervelends was voorgevallen. Ze zou echter moeten afwachten. Op vragen als: „Is er iets? Zit je iets dwars?” ging hij doorgaans niet in. Er kon natuurlijk iets op school zijn voorgevallen. Derk mopperde weleens dat hij tegenwoordig net zoveel met ouders te stellen had als met de kinderen. Ouders hadden inspraak en waren het soms met een bepaalde aanpak niet eens. Soms kwam er een vader of moeder klagen over een onvoldoende die hun kind volgens hen niet verdiend had. Zo iets zou vroeger niet in hen zijn opgekomen, dacht Pauline. Toen hun kinderen op school waren ging men er veel meer vanuit dat de leraren gelijk hadden.

Ze bracht Derk zijn glas sherry, een luxe die hij zich elke dag veroorloofde. Hij raakte echter het glas niet aan, maar bleef somber voor zich uitkijken. Tot hij zei: „Gisteren zag ik Frederike.”

„Ja, dat heb je verteld. Je hebt met haar gepraat.”

„Nou gepraat, we wisselden enkele beleefdheidszinnen. Vandaag zag ik Tom.”

„Tom?” Pauline schoot overeind in haar stoel. „Je zag Tom? Hoe zag hij eruit?”

„Voorzover ik in de gauwigheid kon zien, keurig.”

Dat had Pauline nu niet precies bedoeld. Ze wilde weten hoe zijn gezicht eruitzag. Was hij gelukkig, of op zijn minst tevreden? Maar aan zo iets zou Derk niet denken. Dan ging haar man verder. „Ik botste zowat tegen hem aan. Het was in een boekwinkel. Ik dacht eerst dat hij zo zou doorlopen. En eigenlijk kwam het daar ook op neer. Hij hield even zijn pas in, knikte kort en liep door.”

„En jijzelf zei ook niets,” begreep Pauline.

„Wat had ik moeten zeggen?”

„Hoe hij het maakt, of zo.”

„En dan voor gek staan omdat hij me niet te woord wil staan.”

„Dat kan ik niet van hem geloven. Dat hij door zou lopen als je tegen hem praatte.”

„Nou, ik wel. Ik was niet meer dan een vage bekende voor hem.”

„Ik zou zo graag weten hoe het met hem gaat. Vind je niet dat we zelf het initiatief moeten nemen? We kunnen zijn adres aan Frederike vragen.”

„Geen sprake van. Ben je vergeten hoe hij is weggegaan? Hij heeft toen duidelijk gezegd dat hij ons nooit meer wilde zien. We hebben niet eens bericht gehad dat hij in ondertrouw was. Denk je dat ik op mijn knieën op zijn stoep ga liggen?”

Pauline moest even lachen bij het idee. Nee, Derk zou nooit de eerste stap doen. Hij zou dat als een vernedering voelen.

Even later zei ze: „Het is niet goed zoals het nu is. Tenslotte hebben wij hem de deur gewezen, toen hij met dat meisje aankwam.”

Het viel Derk op dat ze in het meervoud sprak, terwijl het toch vooral hijzelf was geweest, die zich afwijzend had opgesteld.

„Het ging voor die tijd ook al niet tussen ons. Tom was niet te hanteren,” antwoordde hij kortaf.

„Hij had het moeilijk. Wij hadden misschien meer begrip moeten hebben. Hij zat met die handicap en anderen kregen vriendinnen.”

„Nou, hij was er zelf ook snel genoeg bij. Hij was zo bang dat hij zou overblijven, dat hij de eerste de beste die op zijn pad kwam in ons huis bracht als zijn vriendin.”

„Ik geloof dat ze een heel goede vrouw voor hem is, naar wat ik van Frederike hoor. Ze zijn al zes jaar bij elkaar.”

„Als ze echt zo aardig is, dan zou ze Tom allang zover hebben gekregen dat hij bij zijn ouders op bezoek ging,” zei Derk, onder woorden brengend wat Pauline die middag ook had gedacht.

Het is zeer de vraag of ze wel zoveel invloed op hem heeft, dacht Pauline. Als Tom op zijn vader leek, dan kon hij weleens de neiging hebben anderen, inclusief zijn vrouw, te laten praten. Misschien leefde Tom evenals zijn vader in zijn eigen koppige wereldje. Ervan overtuigd dat zijn weg de

enige goede was. Ik wilde dat ik wist hoe we tot elkaar moeten komen, tobde ze.

Datzelfde hield Frederike bezig. Ze had die middag vrij en terwijl ze wat huishoudelijke karweitjes deed, kwam de ontmoeting met haar vader steeds in haar gedachten. Het speelde ook mee, dat ze juist die morgen een gesprek had gehad met een patiënt die vertelde dat zijn vader ernstig ziek was. Terwijl de man vertelde en zij doorging met de elektrische massage, had ze steeds haar eigen vader voor zich gezien. Hij was nu zesenvijftig en zag er zeker niet slecht uit voor zijn leeftijd. Maar toch had ze eraan moeten denken hoe zij zich zou voelen, als hij of mama ernstig ziek werd.

Bij alle verdriet zouden dan ook schuldgevoelens een rol spelen. Natuurlijk, papa had Matthijs zelf de deur gewezen. En in het begin had ze gedacht; ik ga daar zelf ook nooit meer binnen. Maar toen de breuk met Tom na zijn huwelijk nog definitiever leek, was zij hen weer gaan opzoeken. Weliswaar zonder Matthijs, maar ze had zich voorgenomen hem binnenkort te vragen mee te gaan. Matthijs was helemaal geen type dat wrok bleef koesteren. Hij zou zonder problemen met haar meegaan. Aan de andere kant, Matthijs was recht door zee, hij zei waar het op stond.

En als door één opmerking van Matthijs de vlam in de pan sloeg, waren ze letterlijk en figuurlijk verder van huis. Er moest toch een mogelijkheid zijn om hen weer bij elkaar te brengen. Maar iedereen moest dan wel willen. En wat dat laatste aanging, ze had haar twijfels over Tom. Hij wilde de toestand laten zoals die was.

Tom was die dag thuisgekomen en zijn vrouw Marline had onmiddellijk gezien dat hem iets dwarszat. Wat dat aanging leek ze op haar schoonmoeder, ze kende Tom zoals Pauline Derk kende. Ze vroeg echter niets, wetend dat hij het haar zeker zou vertellen. Als het maar niet weer ging over zijn handicap, want zij had daar zo weinig antwoord op. Trouwens, ze kon ook niet echt meevoelen, omdat zij niets mankeerde,

zoals hij altijd zei. Tijdens het eten was hij ongewoon stil, maar ze stoorde hem niet.

Zoals altijd hielp hij met de afwas en toen vroeg hij: „Met jou alles goed?”

Ze knikte. „Een beetje een saaie dag. Als het goed blijft gaan, dan blijf ik werken tot zes weken voor de bevalling. Ik kan beter daarna vrij nemen.”

„Als je het kunt volhouden.”

Ze knikte. Ze wist dat hij zich afvroeg of ze het ook geestelijk zou volhouden. Het werken met gehandicapte kinderen gaf haar echter veel voldoening.

Nu ze zwanger was dacht ze echter wel regelmatig: en wat als mijn kindje niet goed is? Hoe zal ik dan reageren? Tom, die hiervan op de hoogte was, vroeg zich af of dergelijke gedachten de zwangerschap niet negatief zouden beïnvloeden. „Je zou alleen positief moeten denken, dat moet haast invloed hebben,” zei hij soms.

„Heb je pijn?” vroeg ze zacht. Hij legde de droogdoek neer en keek haar aan. Zijn diepblauwe ogen rustten in de hare. Een lok van zijn donkere haar viel op zijn voorhoofd.

„Laten we even gaan zitten,” stelde hij voor.

Ineens ongerust volgde ze hem.

„Waarom vraag je of ik pijn heb?” vroeg hij.

Ze haalde de schouders op. „Je lijkt zo somber.”

„Met de pijn viel het vandaag wel mee. Maar er is iets anders. Ik kwam mijn vader tegen.”

Verbluft keek ze hem aan. Dat was wel het laatste wat ze had verwacht. In de afgelopen zes jaar had hij, voorzover zij wist, zijn vader nooit meer gezien. Hij had zeer bewust de plaatsen gemeden waar de man weleens kwam. „Mijn vaders wereld beweegt zich in een klein kringetje,” had Tom weleens minachtend opgemerkt.

„Heb je met hem gepraat?” vroeg ze.

Hij schudde het hoofd. „Ik had even de indruk dat hij dat wel wilde. Maar ik knikte alleen en liep door.”

„O Tom. Hoe kon je dat doen?”

„Je weet de reden.”

Ze zuchtte. „Je kunt niet kwaad blijven.”

„O nee? Ik heb anders de indruk dat mij dat aardig lukt. Wat had ik trouwens tegen hem moeten zeggen?” „Je had hem kunnen vertellen dat hij een kleinkind krijgt. Heb jij je weleens gerealiseerd dat ons kind geen enkele opa en oma heeft? Dat is een gemis voor een kind, weet je dat wel?”

„Ik heb me tevens gerealiseerd dat die opa zich er waarschijnlijk mee zou bemoeien als we ons kind laten inenten.”

Ze zuchtte opnieuw. „Tom, wat ben je toch koppig. Waarschijnlijk heeft hij allang een andere mening over dat soort zaken.”

„Jij kent hem niet,” bromde hij.

Marline zweeg. Ze wist uit herhaalde discussies over hetzelfde onderwerp, dat het weinig zin had om tegen Tom in te gaan. Maar ze vond het op zijn minst jammer dat de zaken zo moeilijk lagen. Zelf had ze nauwelijks familie. Daarbij had Marline een vriendelijk, innemend karakter en ze kon niet begrijpen dat mensen uit een familie elkaar links lieten liggen.

Misschien moest ze er nog eens met Frederike over praten. Het was toch al te gek dat Toms ouders niet eens op de hoogte waren van het feit dat er een kleinkind werd verwacht.

„Ik kwam die vriendin van je tegen,” zei Derk, zijn krant opvouwend.

„Welke vriendin?” Pauline was met haar gedachten bij de organisatie van de rommelmarkt. De maand september was net begonnen, en er kwam van alles op haar af. Toen Derk verder geen antwoord gaf keek ze op.

„Bedoel je Lida?”

„Die andere, Petra.”

„Petra?” herhaalde Pauline nogal verbaasd. Het verwonderde haar dat Derk wist wie ze was, en meer nog dat hij er melding van maakte dat hij haar was tegengekomen. Ze bleef naar hem kijken, maar hij keek haar niet aan.

„Je komt toch wel vaker mensen tegen die ik ook ken,” drong ze aan.

„We zijn wat gaan drinken en toen zag ik De Zwart. Je weet hoe hij is en ik wil niet dat je praatjes hoort en ze misschien serieus neemt.”

„Hé... Ben je met Petra iets gaan drinken?”

„Ja. Is dat zo bijzonder?” Het klonk korzelig.

„Nogal ja. Zoiets is helemaal niets voor jou. Je hebt altijd gezegd dat Petra zo ver van ons afstaat.”

Toen hij niet direct antwoord gaf, verbaasde ze zich nog meer. Hij zou toch niet denken dat zij hier iets achter zocht? Maar De Zwart zou dat mogelijk wel doen, bedacht ze. Hij mocht dan iedere zondag voor in de kerk zitten, zijn oordeel over anderen was in het algemeen verre van mild. Daarbij was Petra toch een beetje een frivool type, en ook nog totaal onkerkelijk.

„Hoe kwam je daar zo bij?” vroeg ze.

Hij schoof de krant opzij en zette zijn bril af. „Ze hield me staande en we maakten een praatje. Toen dacht ik dat het wel zo beleefd was haar te vragen iets te gaan drinken. We hebben wat zitten praten. Ze heeft het niet gemakkelijk. Die man van haar, die Harry, is nogal een flierefluiter. En het feit dat ze geen kinderen heeft...”

„En dat besprak ze allemaal met jou?” viel Pauline hem in de rede.

Hij haalde de schouders op. „Ze weet dat ik ouderling ben. Mensen weten dat hun geheimen bij mij veilig zijn.”

Pauline hield met moeite een scherp antwoord binnen. Hoewel Derk een goede, betrouwbare man was, er waren momenten dat ze hem niet kon uitstaan om zijn gewichtigdoenerij.

„We kwamen zo over de kinderen te praten,” zei hij verdedigend.

„Je hebt haar gezegd dat het hebben van kinderen ook niet alles is,” zei ze met een begin van boosheid in haar stem.

„En heb ik daarin geen gelijk?”

„Ik zou mijn vuile was niet buiten hangen, en zeker niet tegenover een type als Petra.”

„Ze ís jouw vriendin.”

„Nou vriendin... Ze kan heel aardig zijn, maar ze praat graag over anderen. Aan de andere kant vind ik haar soms een tegenwicht voor de

andere vriendinnen die ik heb.”

„Nou precies, dat dacht ik ook. Ze zit niet vast in een bepaalde kring, ze heeft wat vrijere opvattingen en soms is dat best verhelderend.”

Pauline zweeg. Ze kon er nog steeds niet over uit dat Derk iets was gaan drinken met Petra van der Meer. Het verwonderde haar dat hij met een dergelijk type gezien wilde worden. Of eigenlijk wilde hij dat niet, want het zat hem niet lekker dat De Zwart hem had opgemerkt.

„Wat zei De Zwart?” vroeg ze.

„Zoals altijd zeer formeel. Goedemiddag, meneer Dronkers.”

„Had Petra iets te zeggen waar je iets aan had?” informeerde Pauline dan.

„Nou, ik vertelde haar onder andere dat ik er moeite mee had dat Tom met een katholieke vrouw is getrouwd. Daar snapte ze niets van. Ze was echt stomverbaasd en zei: ‘Maar ik dacht juist dat jullie kerkmensen er zo’n moeite mee hebben dat jongeren steeds minder gemotiveerd zijn om zich bij een kerk aan te sluiten. Wees blij dat ze nog ergens bijhoren, zou ik zeggen.’ Ik zei toen: maar ik heb zo’n moeite met die priesters en de aanbidding van Maria. Ze moest lachen en haar antwoord was. ‘Dat is toch maar entourage. Het gaat toch om dezelfde God. Ze versieren de zaak daar een beetje, maar wat maakt dat uit?’ En zo praatten we over allerlei zaken en ik was het meestal niet met haar eens... Ze wordt echter niet kwaad, als je dat tegen haar zegt. Het gevolg van dit gesprek was, dat ik dacht: we moeten toch proberen ons wat soepeler op te stellen. We zouden misschien wat meer ruimte moeten laten aan mensen die anders denken...”

„Tja als Petra dit met enkele opmerkingen heeft bereikt, dan moet ze wel over overtuigingskracht beschikken,” meende Pauline, denkend aan de vele malen dat ze Derk had gevraagd wat minder star te reageren.

„Het was helemaal haar bedoeling niet iets te bereiken. Dat was juist het prettige ervan.” Derks stem klonk een beetje korzelig en hij begon zijn krant weer uit te vouwen. Pauline zei niets meer.

Had Petra haar niet een keer gezegd dat ze Derk zo’n aantrekkelijke man vond? Maar het was te gek voor woorden als ze hier iets achter zocht. Petra mocht dan lichtzinnig zijn, Derk was dat zeker niet.